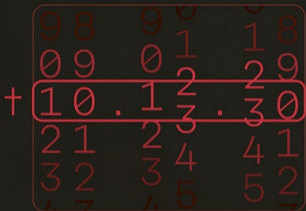


DARREN SUGRUE

PREDPOVEĎ



NIKTO NEPOZNÁ
DÁTUM SVOJEJ
SMRTI... NAOZAJ?

İKAR

PREDPOVEĎ

DARREN SUGRUE
PREDPOVEĎ

$$\begin{array}{r} 98 \\ 09 \\ + 10 \\ \hline 21 \\ 32 \\ 47 \end{array} \quad \begin{array}{r} 90 \\ 01 \\ 12 \\ 23 \\ 34 \\ 45 \end{array} \quad \begin{array}{r} 00 \\ 18 \\ 29 \\ 30 \\ 41 \\ 52 \\ 67 \end{array}$$

PRELOŽIL ALOJZ KENÍŽ

IKAR

Copyright © 2013 by Darren Sugrue
Translation © 2022 by Alojz Keníž
Jacket design © 2022 by Tomáš Cikán
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8450-0

Venujem Charlotte a Kieranovi

PRVÁ KAPITOLA

Vežový žeriav sa hojdal v závanoch vetra – fúkal do konštrukcie výťahového ramena ako do obrovskej flauty matky prírody. Jeho hvízdavý zvuk naplňal sivú oblohu.

Daniel Geller zareagoval inštinktívne a pevnejšie zovrel riadiace páky. Akoby si tým pomohol, keby sa žeriav prevrátil. Jeho konanie malo účel asi ako žltá prilba, čo ležala na prístrojovej doske pred ním. Podľa predpisov ju mal mať na hlave celý deň. Bežne ju nosil len ráno pri výstupe do žeriavovej kabíny a po smene cestou z nej. Aký zmysel malo sedieť s ňou na hlave počas riadenia žeriava? Ak by na stavenisko niečo padlo, nachádzal sa na najbezpečnejšom mieste. Často sa zamýšľal nad tým, či bezpečnostné predpisy vymysleli predtým, než si Newton sadol pod jablňu.

Závany vetra ustali a Daniel prestal zvierat páky. Sťažka vydýchol a na okamih sa cítil ako bojový pilot, ktorý práve unikol z nepriateľského vzdušného priestoru.

Pri pohľade na ulicu pod ním sa mu aj napriek toľkým odpracovaným rokom rozochvelo vnútro. Nový deň sa sledovaním dublinského života z výšky začínal skvele. Hoci si do žeriava nosil knihu, aby prekonal jednotvárnosť práce, a Rubikovu kocku – vždy ju zložil, len čo ju chytil do ruky –, pochvaloval si tristošesťdesiatstupňový výhľad na Dublin.

Stavenisko a budúci obytný blok sa nachádzali smerom na severný obchvat, neďaleko parku Phoenix. Za jasného dňa videl pohorie Wicklow na juhu a pohorie Mourne v grófstve Down. Zišlo mu na um, či majú taký výhľad aj iní Dublinčania. Mesto sa nevyznačovalo dych vyrážajúcou panorámou, ale oplývalo mnohými krásami, ak ste vedeli, kde ich hľadať.

Daniel premiestňoval obrovskú oceľovú konštrukciu k lešeniu na západnej strane rozostavaného obytného bloku. Len čo ju jeho traja spolupracovníci zachytili a znehybnili, začal ju jemne spúšťať, až kým sa drôtené laná neuvolnili a oceľová konštrukcia nedosadla na svoje miesto. Presun sa skončil.

„Fajn, už sedí,“ ozvalo sa v Danielovej vysielacke. „Môžeš vyťahovať, fešák Danny.“

Prevrátil oči a vedel, čo sa od neho očakáva. „Presne tak mi to povedala,“ odvetil do vysielacky. Postavy mu pohybom tela potvrdili, že reagoval správne. Jeden mu dokonca ukázal palec hore. Hoci šatňový humor nepatril k jeho silnej stránke, bol neškodný a umožnil mu splynúť s kolektívom v inak veľmi odlúčenej práci.

„Trafil si klinec po hlavičke. Na dnes stačí. Dovi zajtra.“

Daniel potiahol páku a hák sa dvíhal od lešenia. Žeriav otočil a postavil proti vetru. V takej polohe sa cítil bezpečnejšie najmä za veterných dní.

Pozrel na hodinky, pracovný čas sa naozaj skončil. Nasadil si prilbu, do guľôčky pokrkvál fóliu zo sendviča a hodil ju do bieleho plastového vrečka. Po nej doň zasunul aj knihu, ktorú čítal. *Ako sa nemýliť: Sila matematického myslenia*. Napísal ju Jordan Ellenberg.

Len čo na kabíne otvoril dvere, okamžite sa doňho zaprel vietor, inštinktívne siahol po prilbe. Pritisol si ju k hlave, vystúpil na plošinu a dvere za sebou zatvoril. Nemalo význam

zamkýnať ich. Ak mal zlodej chuť a chcel riskovať život pri lezení nahor, aby mu ukradol Rubikovu kocku, Daniel ho nechcel sklamať.

Pomaly, priečku po priečke, zostupoval nadol. Telom mu neprestával prúdiť adrenalín, najmä v najvyššom bode. Keď sa postupne blížil k zemi, adrenalín ustupoval. V inom živote mohol byť Janko a žeriav stonka fazule. Pri zostupovaní si dával na čas. Jeho obor sa mal ešte len prebudiť.

Daniel z posledných priečok zoskočil, dopadol na obe nohy, až sa ozvalo tiché člapnutie. Kým stihol urobiť dva kroky, začul, ako cudzí hlas volá jeho meno.

„Daniel Geller?“

Otočil sa a zbadal vysokú postavu stojacu pri miešačke betónu. Neznámy chlap mal na sebe ružovú košeľu, uvoľnenú kravatu a dlhý zvrchník. V rukách mohol pokojne držať reklamnú tabuľu s nápisom „Nepatrím sem“.

Keď naňho Daniel hľadel, podozrievavo pokýval hlavou. Hosta mohol považovať aj za podnikateľa, keby nedržal potrhanú hnedú koženú aktovku. Patrila do akademického sveta. Na bokoch mala dve pracky, no fungovala len jedna. Mala viac škrabancov a zárezov než krasokorčuľarsky kruh. Podľa tvaru sa v nej dokonca nedal preniesť ani prenosný počítač. Nehovoriac o iPade. Navrhli ju pravdepodobne vtedy, keď sa termín tablet, čiže tabuľka, bežnejšie spájaj s kamennou verziou.

Muž vystrel ruku a predstavil sa: „John Redmond.“

Daniel pokročil dopredu a chystal sa mu ňou potriať, no vtom sa zastavil. „Pamätám si ťa.“

John držal vystretú ruku ešte niekoľko trápnych okamihov, kým zareagoval. „Samozrejme, že si ma pamätáš.“

„Pamätám si, ako si ma štyri roky krmil falošnou nádejou, kým si sa mi otočil chrbtom.“

„Nebolo to také jednoduché, ako to vyzerá, Daniel.“

„Veril si mojej dizertácii. Podporoval si ma, kde si mohol, a pri poslednej prekážke si sa na mňa vykašlal.“

John pokrútil hlavou. „Daniel, nerozhodol som o tom len ja. Veď to vieš. Išlo o verdikt celej matematickej katedry na Dublinskej univerzite. V tom čase som tam bol nový. Tak povediac na spodku potravinového reťazca. Nič som proti tomu nezmohol.“

Daniel pozrel profesorovi na topánky, ktoré pokrývala hrubá vrstva blata. Aj spodné okraje sivých nohavíc mal od neho zašpliechané.

„Prečo si prišiel? Myslím tým po toľkých rokoch?“

John pozrel na obrovský žeriav, z ktorého Daniel práve zliezol, a znovu na Daniela.

„Podľa mňa si každý zaslúži druhú šancu.“

„Druhú šancu? Čo tým myslíš?“

„Znovu som vzal do rúk tvoju dizertáciu.“ John si preložil koženú tašku do druhej ruky. „Prečítal som si ju ešte raz. Rozpravu o neskutočných ambíciách, ohromujúcich výpočtoch. Ty si videl dopredu, Daniel. Predbehol si čas.“

„Žeby? Dobre vedieť... po dvanástich rokoch.“

John si jeho sarkazmus nevšímal.

„Ak som ju správne pochopil, pre spolužiakov si urobil päť výpočtov, nimi si predpovedal dátum, kedy zomrú.“

Nastala odmlka. Napokon sa Daniel ozval: „Kladieš mi otázku? Pozri, nie som ochotný rozprávať sa o tom. Na všetko som sa vykašlal v deň, keď si ma vyhodil.“

„Ja som ťa nevyhodil, Daniel. S tvojím vylúčením nemám nič dočinenia. Bol som... “

„Na spodku potravinového reťazca. Viem, ale prezrad' mi, kde sa v tom reťazci nachádzaš teraz?“

„Som profesor.“

„Ale čo nepovieš. Blahoželám.“

„Pozri, Daniel, chápem, si zatrpknutý, ale po prečítaní tvojej dizertácie som dospel k záveru, že si génius.“

Daniel zostal ticho, len civel na profesora. Spolupracovník naňho zavola, keď popri nich prechádzal: „Maj sa, fešák Danny!“

Daniel mu zamával.

„Stretávaš sa ešte s tými piatimi študentami, pre ktorých si robil výpočty?“ spýtal sa John.

„Nie. Samozrejme, že nie. Stal som sa žeriavnikom. Už s nimi nemám nič spoločné.“

John prižmúril oči, akoby sa usiloval zistiť, či hovorí pravdu. „Takže nevieš?“

„Čo neviem?“

„Naozaj nevieš?“

Daniel pokrútil hlavou. „Čo neviem?“

„Jedna z predpovedí sa potvrdila.“

Daniel sa zamračil, akoby sa usiloval pochopiť, čo profesor hovorí. „Čo myslíš tým potvrdila?“

„Dátum, ktorý si vo svojej dizertácii predpovedal, sa ukázal ako správny. Jeden z tvojich spolužiakov odišiel, zomrel presne v deň, aký si vypočítal.“

Danielovi sa zastavilo srdce. Cítil, ako sa mu chĺpky na zátylku postavili. Preglgol a snažil sa zakryť prekvapenie. „To je... zaujímavé.“

„Zaujímavé?“ John sa rozhlíadol okolo seba a ukázal na rozostavané byty. „Architektúra tejto novej budovy je zaujímavá. Tvoja predpoveď je viac než to, ver mi. Je... fenomenálna. Patrí k tým objavom, aké sa zapisujú do dejepisných kníh.“

„Kto zomrel?“

„Volal sa Brian Nolan.“

Daniel sa otočil a zahľadel do dialky. Myslou zaletel dvadnásť rokov dozadu.

„Pamätáš si ho?“

„Briana? Áno, pamätám si ho,“ pripustil a znovu sa obrátil k Johnovi. „Príjemný chlapec. Veľmi spoločenský a bystrý. Vždy keď došlo na skúšanie, bol najlepší v triede.“

„Správne.“

„Mal rodinu?“

„O nijakej neviem. Podľa mňa patril k tým ľuďom, ktorí si študentský život predlžujú čo najdlhšie.“

Daniel sa zhlboka nadýchol. „Bože, nemôžem uveriť tomu, že zomrel.“

„Viem si predstaviť. Nie je veľmi príjemné dozvedieť sa, že spolužiak zomrel, či si sa s ním stýkal, alebo nie.“

Daniel počúval profesora a šúchal si strnisko. Chvíľu počkal a potom sa spýtal: „Ako vieš, že som ho nezabil? Len aby som potvrdil svoju tézu?“

John prikývol, akoby otázku očakával. „Neviem, ale súdiac podľa toho, ako zomrel, vyzerá to na tragickú nehodu. Som si istý, že polícia by jeho smrť vyšetrovala, ak by mala nejaké pochybnosti.“

„Ako zomrel?“

„Pri autonehode, vracal sa z večierka. Nečudo, lebo hladina alkoholu v jeho krvi tri razy prevyšovala povolenú hranicu.“

„Kedy zomrel?“

„Asi pred štyrmi rokmi. Sám som na to prišiel, len keď som vyhrabal tvoju dizertáciu a preveril si isté veci.“

Prešiel popri nich nákladiak a prehlušil Johnove posledné slová. Keď hluk doznal, Daniel pokrčil plecami a spýtal sa: „Dobre. A čo teraz? Prečo si sem prišiel?“

„Aby som ti oznámil, že tvoja predpoveď sa splnila.“

Daniel čakal. Šípil, že bude nasledovať ešte niečo iné.

„A tiež, aby som sa spýtal, či sa nechceš vrátiť?“

A je to tu.

„Vrátiť sa? Kam? Na Dublinskú univerzitu?“

John prikývol. „Aby si dokončil, čo si začal.“

„Už som dokončil, čo som začal,“ zvýšil hlas. „Problém je len v tom, že vy úbožiaci ste mi nevedeli dať svoju poondiatu pečiatku a prácu schváliť.“

„Pozri, viem, že to trpko znášaš, ale, preboha, Daniel, neotáčaj sa chrbtom k druhej šanci. Tvoja dizertácia je čertovsky dobrá. Predstav si, aký vplyv by mohla mať na samotné ľudstvo. Dosiahol by si veľké uznanie. Možno by ti udelili aj Fieldsovu medailu. Nebudeš predsa celý život pracovať ako žeriavnik.“ Profesor ukázal na žeriav. „Trčať tam hore osem hodín denne.“

Daniel si z hlavy sňal prilbu a chvíľu sa na ňu díval. Na jednej strane mal nálepku a tá zaujala jeho pozornosť. Syn mu ju dal pre šťastie. „Keď niečo robíš tak dlho, zvykneš si na to.“ Skúmal Johna. „Mám tridsaťpäť rokov. Mám ženu a skvelé dieťa. Vediem život bez komplikácií. Nijaké matematické otázky. Chodím do roboty. Prichádzam z nej domov. Z mesačného platu viac či menej zaplatím účty a čosi zostane aj na horšie časy. Práve teraz vo svojej rovnici nepotrebujem nijaké komplikácie a falošné nádeje.“

„Ale to nie si ty, Daniel. Obaja to vieme.“

„Ako vieš, kto som alebo nie som?“

Profesor ukázal na Danielovu tašku s vecami.

„Skvelá kniha. *Sila matematického myslenia*. Nepáčia sa ti v nej ručne kreslené ilustrácie?“

Daniel sklopil zrak a zazrel prednú obálku knihy pritisnutú k bielemu plastovému vrecku. Nemal chuť profesorove slová komentovať.

„No tak, Daniel. Podľa mňa na tejto stavbe niet iného človeka, ktorý číta také knihy.“

„To nič neznamená.“

„Pamätám si ťa. Tvoje nadšenie. Odhodlanie. Znovu som si prečítal tvoju dizertáciu. Napísal ju génus.“

Daniel sa uškrnul a pokrútil hlavou. „Učiteľ na strednej školy nám vravieval, že medzi géniom a bláznom je rozdiel o hrúbke vlasu. Možno som tú hranicu prekročil a stal sa bláznom.“

„Tak sprav krok späť. Už poznám tvoj potenciál.“ John zdvihol ruku na znamenie, že sa vzdáva. „Pod' som mnou aspoň na kávu a porozprávame sa.“

„Už teraz sa rozprávame. Odpoveď znie nie. Nevrátim sa na univerzitu, aby ste ma z nej znovu vyhodili.“

„Nevyhodíme. Sľubujem.“

„Nehnevaj sa, neprehovoriš ma.“ Otočil sa a vykročil k pre-fabrikovanej budove, aby sa odpísal zo smeny.

„Ďalší má zomrieť o šesť dní,“ zakričal za ním John.

Daniel sa otočil k profesorovi. „Čo myslíš tým ďalší?“

„Jedno z tvojich morských prasiatok, čo ti robilo dobrovoľníka pri písaní dizertácie.“

„Ak sa to má stať, stane sa. Dám si pozor, aby som mal alibi, keď bude zomierať,“ zakončil. Znovu sa obrátil a pokračoval v chôdzi.

„Tentoraz je na rade dievča,“ dodal John. „A pokiaľ si spomínam, je to tvoja bývalá frajerka.“

DRUHÁ KAPITOLA

Grace niekedy nenávidela Amsterdam, najmä vtedy, ak sa rozpršalo presne v okamihu, keď vychádzala z práce. Stála vo dverách spoločnosti Kuhlman International na Vondelovej ulici, hľadela do neba a na tvári cítila prvé kvapky. Obloha sa zmenila na bojisko bielych a čiernych oblakov. Očividne vyhrávali čierne. Vzdychna si. Pred chvíľou v mobile skontrolovala aplikáciu s poveternostnými informáciami o počasí pre danú oblasť. Aplikácia oznamovala, že bude jasno.

Nabudúce, zaprisahala sa, vyzriem z okna.

Pozrela na hodinky a uvažovala, či počká, kým sa vyjasní, alebo vykročí do dažďa. Keďže sa ešte musela zastaviť v obchodnom centre Albert Heijn, aby na večeru kúpila papriku a oregano, rozhodla sa pre druhú možnosť. Siahla do tašky a vytiahla pokrkvany pršiplášť. Predstavoval potrebné zlo, ak chcela ochrániť svoj kostým od Ralphiho Laurena. Len čo si ho natiahla, znovu sa pohrabala v taške. Tentoraz vytiahla šiltovku, opatrne si ju nasadila na hlavu a na ňu si natiahla kapucňu pršiplášťa. Šilt čiapky jej chránil tvár pred kvapkami dažďa. Ďalšie potrebné zlo, lebo nedovolilo, aby sa jej roztiekol mejkap. Cestou domov na tom až tak veľmi nezáležalo, len ráno, keď išla do práce. Naozaj nemala chuť prísť a vyzerať ako kapitán Jack Sparrow.

Vystúpila z dočasného úkrytu vo vchode do budovy a vyrazila do dažďa. Hoci sa nachádzala na jednosmernej ulici, pred jej prejdením sa pozrela na obe strany. Žila v Amsterdame dosť dlho, aby vedela, že okolo nej môže v každom okamihu z ničoho nič preletieť cyklista. Často sa cítila ako v kreslenej rozprávke, kde Wile E. Kojot prechádzajúci po púštnej ceste celkom náhodou stretne Rода Runnera. Namiesto *mig-mig* ju však vystraší zvonček bicykla.

Svoj bicykel mala zamknutý na odstavnej ploche na druhej strane ulice. Len čo ho odomkla a vyšla s ním na cestu, uvedomila si, že jej spadla reťaz.

„Doriti!“

Vrátila sa s bicyklom na chodník a zahľadela sa naň. Oдолala pokušeniu kopnúť doň a oprela ho o železný plot, čo obkolesoval park Vondel. Nechcela si zamastiť ruky od oleja, a tak hľadala nejakú paličku alebo dačo podobné, aby reťaz podvihla na svoje miesto.

„Stratila si niečo, Grace?“

Zdvihla hlavu a zbadala kolegu Rika, stál rovno pred ňou a držal dáždnik. Prototyp mladíka so všetkým potrebným, vysoký, fešný a blížil sa k tridsiatke. Na tvári mal okuliare s hrubým rámom, ktoré mu dodávali modernú a štýlovú auru. Keby ich mal na nose niekto iný, označila by ho za podivína, ale Rika určite nie. Slovo podivín pri jeho opise nepoužíval nik.

Ako každý deň Rik mal na sebe oblek, košelu rozopnutú pod krkom a hnedé topánky. Práve to považovala na Holanďanoch za zábavné. Oblek a hnedé topánky. Niežeby tá kombinácia pri istých oblekoch nevyzerala štýlovo. Práve naopak, pôsobila priamo šik, ale niekedy mala dojem, že je to akýsi tajný holandský zákon. Len čo každý Ho-

landan dovŕši osemnásty rok, musí vlastniť pár hnedých topánok a nosiť ich s ľubovoľným oblekom najmenej raz do týždňa.

O Rikovom súkromnom živote veľa nevedela, ale vždy si ho predstavovala ako Pána Oblúbeného. Taký muž sa páči každému. V práci je zdvorilý a zodpovedný. Ráno kolegov zdraví, a keď odchádza, praje im príjemný večer. Každý ho má rád, ale skutočne ho poznajú len niektorí.

„Ahoj, Rik.“ Hoci stále pršalo, Grace si z hlavy rýchlo stiahla kapucňu. „Vytočila ma sprostá reťaz.“

Rik jej podal dáždňik. „Podrž mi ho.“

Grace ho poslúchla, on sa zohol a skúmal reťaz. Aby vyplnila ticho, pustila sa do rozprávania.

„Posledný raz som spadnutú reťaz na bicykli opravovala, keď som mala päť rokov.“

Vystrel sa, niekoľko ráz cvakol prehadzovačkou, kým sa nedostala na prvé koliesko.

„A bicykel som mala oveľa menší. Možno aj s pomocnými kolieskami.“

Zamračene na ňu pozrel. „S pomocnými kolieskami?“

„Áno, však vieš, nie? Bočné kolieska, keď sa deti učia bicyklovať.“

Rik prikývol a uškrnul sa. Paličkou nadvihol uvoľnenú reťaz a umiestnil ju na zuby reťazového kolieska. Keď ju naň dostal, zadné koleso zdvihol zo zeme a pokrútil pedálom.

Reťaz zapadla na svoje miesto.

„Et voila,“ oznámil a nevšímal si Graceinu otázku.

„Milión ráz vďaka, Rik.“ Podala mu dáždňik a on jej odovzdal riadidlá bicykla.

„,Ideš ďaleko?“ vyzvedal.

„Asi dvadsať minút.“

Pozrel na oblohu a ukázal na čierne mraky. „Zo severu prichádza poriadny lejak.“

Grace netušila, kde je sever, a tak sa len dívala, kam ukazoval Rik.

„Nie som si istý, či to zvládneš.“

„Ach,“ zahabkala neisto. „Ale aspoň som oblečená do dažďa.“ Potlapkala si pršiplášť, ale v duchu si vynadala za to, ako otrasne vyzerá.

„Bývam len o dve ulice ďalej,“ povedal a ukázal opačným smerom.

Na juhu, hádala Grace.

„Ak máš chuť zastaviť sa u mňa na kávu, kým búrka neustane, si viac než vítaná. A liať pravdepodobne rýchlo prestane.“

„Si nesmierne milý, Rik, ale nie. Mala by som radšej zamieriť domov.“

„Môžem ťa na bicykli aj odviezť,“ ponúkol sa a nevšímal si jej námietky. „Sadneš si dozadu a o tri minúty sme v mojom byte, budeme v suchu popíjať nespreso, kým ostatní Amsterdamčania budú hľadať úkryty. Navyše mi urobíš aj láskavosť.“

„A akom zmysle?“

„Lebo inak by som musel ísť pešo a lejak by ma celkom isto dostihol.“

Grace sa usmiala. Každé iné dievča v práci by na Rikovu ponuku doslova skočilo, ale ona váhala.

Vtom si spomenula na svojho manžela Otta.

Čo robíš? Spýtal sa jej hlas v hlave, alebo že by sa to pýtal manžel? Sotvakedy urobila niečo bez toho, aby naňho najprv nepomyslela. Otto od nej očakával, že príde domov o šiestej a pripraví večeru.

Aké menu podávame dnes večer? položila si Grace otázku. *Bravčové s osmaženou paprikou a zemiakmi? Ale neviem, či mám dosť papriky, alebo oregana.*

Musela skočiť do supermarketu a pre istotu obe veci kúpiť.

Len pre istotu. Na čo som sa to premenila? Niekedy sa za to nenávidela. Istota jej už liezla na nervy. Unavovalo ju byť natoľko zodpovedná. Prečo už nemôže byť takou, akou bývala predtým, než stretla Otta?

„Dobre.“

„Skvelé,“ potešil sa, znovu jej podal dáždňik a chytil riadidlá. „Naskoč si.“

Sadla si na zadný nosič a Rik sa zaprel do pedálov. V dialke si všimla, ako sa búrkové oblaky približujú.

Vykašlem sa na bravčové s osmaženou paprikou a zemiakmi.
Búrka po prvý raz zahrozila.

TRETIA KAPITOLA

Profesor John Redmond vošiel do svojho domu prednými dverami. Keďže si na stavenisku zablatil topánky, načiahol sa k nim a vyzul si ich.

„Som doma!“ oznámil. Zachytil jediný zvuk, vychádzal z televízora v obývačke. Starostlivo odložil topánky, zavesil kabát a vošiel do izby.

Noril sa do tmy, ktorú osvetľovala jedine televízna obrazovka. Jeho manželka Claire ležala na gauči. Na podlahe ležal na utierke prázdny tanier.

Opäť televízna večera.

„Claire, prišiel som domov,“ šepol potichu.

Tvrdo spala. Rozhodol sa, že ju nezobudí. Pôsobila veľmi spokojne. Svetlo z televízora poskakovalo a vrhalo tieň na jej pokojnú tvár, zatiaľ čo zhlboka dýchala.

John pri gauči zavadil nohou o čosi na podlahe. Zohol sa a zdvihol prázdny vínový pohár. Vzdychol si a rukou prešiel po koberci, aby sa uistil, či sa nič nerozlialo. Bol suchý. Claire víno vypila dávno predtým, než vošiel do domu.

Vstúpil do kuchyne, otvoril chladničku a našiel večeru prikrytú fóliou – kura s kešu orieškami a ryža. Na bočnej strane dverí zbadal fľašku bieleho vína, austrálske chardonnay. Vytiahol ju a na spodku uvidel zvyšok tekutiny.